

Jeugdbewegingen houden het niet bij spelen. Elk op hun eigen manier werken ze ook aan zingeving

We duimen voor je!

Vlaamse Liga tegen Kanker vraagt steunberichtjes voor kankerpatiënten

- Door kanker komen velen in een sociaal isolement terecht
- Tiende 'Dag tegen Kanker' wil hen hart onder de riem steken

Ilse VAN HALST

„De vele wenskaartjes, de e-mails, het contact met familie en vrienden hebben me gedragen tijdens mijn strijd tegen darmkanker. Ik kan uit ervaring zeggen dat je die steun broodnodig hebt”, getuigt Ivo Van Asch (60). In 2004 belandde hij in het ziekenhuis met darmkanker. Ivo werd omringd door zijn vrouw, zijn oudere zus, hun grote familie, vrienden en burens.

„Dagelijks kreeg ik bezoek. Dat is enorm belangrijk. Want als je alleen bent, begin je te tobben. Had ik een vraag, dan hoefde ik niet langer dan een nacht wakker te liggen. De volgende dag kon ik met een bezoeker over mijn angst praten.” Ook van de burens kregen Ivo en zijn vrouw heel wat steun. „Heel vaak voerden ze mijn vrouw, die zelf niet kan rijden, naar het ziekenhuis, zodat ze me kon bezoeken. Vaak wipten ze zelf even mee binnen.”

Acht jaar geleden kreeg Yolande Walschap (58) te horen dat ze eierstokkanker had. Het veranderde haar leven volledig. „Tot dan werd ik opgeslorpt door mijn werk. Voor hobby's, vrienden of familie had ik geen tijd.” Plotseiling moest ze thuisblijven. Toch kwijnende ze niet weg in eenzaamheid. „Mijn man beredde alles op het thuisfront, hij steunde me, begeleidde me overal, was een echt klankbord voor me. Ook vrienden en familie legden veel belangstelling aan de dag. Een kaartje als ik naar de chemo moest, een telefoontje of een smsje als ik op controle moest, ik kon het enorm waarderen. Dat hoeven geen diepzinnige gedichten te zijn. Korte opstekers recht uit het hart doen evenveel deugd.”

Net als Yolande beseft Ivo Van Asch dat hij bevoorrecht is zo omringd te worden. „Ik ken kankerpatiënten van wie familie en vrienden de ziekte doodzwijgen

of niets van zich laten horen, omdat ze zich onwennig voelen, niet weten wat gezegd of bang zijn iets verkeerd te zeggen. Maar niets horen is nog veel pijnlijker”, vertelt hij. „Zelf kreeg ik vaak een kaart of een e-mail als ik naar de chemo moest, veelal enkel met een kort tekstje 'Veel moed!' of 'We duimen voor je'. Zelfs van vrienden uit Amerika die ik leerde kennen via mijn werk als buschauffeur! Ik heb het nog altijd.”

Dankzij zijn zus belandde Ivo bij het Inloophuis van de Vlaamse Liga tegen Kanker in Antwerpen. „Ik kwam er terecht in een heel andere sfeer dan de ziektesfeer. De vele activiteiten die ze organiseerden vormden prima verzetjes.” Ook Yolande vond er veel steun. Ze blikt met gemengde gevoelens terug op haar ziekte:

Vrienden hoeven geen diepzinnige gedichten neer te pennen. Een korte opstecker recht uit het hart doet al veel deugd

„Horen dat je kanker hebt, is een zware klap. Maar dankzij mijn ziekte kreeg ik meer tijd voor familie en vrienden, voor hobby's. Via het Inloophuis leerde ik yoga en bloemschikken. Ik ontmoette er mensen die echte vrienden zijn geworden. Het is belangrijk dat kankerpatiënten in contact komen met lotgenoten. Mensen die het allemaal meemaakten, verstaan je beter en begrijpen waar jij doorheen moet.”

Onder het motto *Een klein woordje, een groot gebaar* roept de Vlaamse Liga tegen Kanker iedereen op om tot en met de Dag tegen Kanker op 17 september kankerpatiënten steunberichten te zenden via sms of www.dagtegenkanker.be. Ook *Kerk & Leven* steunt de actie. Via www.kerknet.be kunt u een bemoedigende boodschap zenden. Op www.dagtegenkanker.be worden alle berichtjes verzameld. Kankerpatiënten kunnen er moed uit putten, anderen kunnen er inspiratie opdoen om zelf iemand een opstecker te zenden.

Ivo Van Asch putte tijdens zijn ziekte moed uit de vele steunbetuigingen die hij mocht ontvangen, zelfs uit Amerika. © Frank Toussaint